

Uzasadnienie

Pozwem z 5 lutego 2026 roku (data stempla pocztowego) powód IRENEUSZ HAŁAS (dalej jako powód, lub strona powodowa), reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej Santander Bank Polska Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie kwoty 64 293,72 zł tytułem zwrotu nienależnych świadczeń w postaci odsetek kapitałowych zapłaconych dotychczas w kwocie 57 287 zł oraz proporcjonalnie spłaconej części prowizji w kwocie 7 006,72 zł, w okresie od 23 lipca 2018 roku do 23 października 2025 roku w związku z wykonywaniem umowy o kredyt konsumencki nr CFK\1812455 zawartej 19 czerwca 2018 roku, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 22 grudnia 2025 roku, do dnia zapłaty, z uwagi na złożenie oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Dodatkowo o zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej zwrotu kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu złożonego pozwu powódka podała, że istotą sporu pomiędzy stronami w sprawie pozostaje sporna kwestia oceny zgodności postanowień zawartej między stronami umowy kredytu, z ustawą z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim.

Strona wobec zawartej Umowy podniosła następujące zarzuty:

1. naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy polegające na niejasnym sformułowaniu informacji o całkowitej kwocie kredytu.
2. naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 6 i 7 Ustawy polegające na nierzetelnym i nieprawidłowym wskazaniu w Umowie warunków stosowania stopy oprocentowania do naliczania odsetek umownych również od skredytowanych kosztów kredytu oraz naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 7 Ustawy polegające na nieprawidłowym obliczeniu i wskazaniu

rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta.

3. naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 10 Ustawy polegające na nieprecyzyjnym określeniu warunków i możliwości, na podstawie których może dojść do zmiany wysokości kosztów, tabeli, opłat i prowizji.
4. naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 15 Ustawy polegający na braku w sposób jednoznaczny skutków odstąpienia przez konsumenta od umowy.

(pozew wraz z załącznikami k. 2-37)

Sąd wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu (k.40)

W dniu 4 maja 2026 roku (data nadania) pozwana, po zmianie nazwy Erste Bank Polska Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie, reprezentowana przez radcę prawnego, złożyła odpowiedź na pozew w której wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej na rzecz [REDAKTOWANE] kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych, wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa procesowego, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia [REDAKTOWANE] za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Pozwana zaprzeczyła:

1. aby powódka w terminie złożyła oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego,
2. aby Umowa kredytu była sprzeczna z art. 30 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, z art. 30 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 29 ust. 3 u.k.k., z art. 30 ust. 1 pkt 6 u.k.k., z art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k, z art. 30 ust. 1 pkt 8 w zw. z art. 37 ust. 2 u.k.k., z art. 30 ust. 1 pkt 1 u.k.k., z art. 30 ust. 1 pkt 11 u.k.k., z art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k.,
3. aby wskazana w Umowie RRSO i CKK było nieprawidłowe, a Bank nie był uprawniony do naliczania odsetek od skredytowanej prowizji i składki ubezpieczeniowej, wskazanej jako jeden z celów kredytu,

4. aby kredytodawca nie informował kredytobiorcy o kosztach, jakie musi ponieść w związku z zawarciem umowy kredytowej,
5. aby umowa kredytowa nie zawierała informacji o których mowa w art. 30 ust. 1 u.k.k.,
6. aby wskazanie przez pozwaną w umowie całkowitej kwoty kredytu i odrębnie kwoty kredytu miałoby stanowić zabieg wprowadzający w błąd konsumenta co do rzeczywistej kwoty udzielonego kredytu.

(sprzeciw pozwanej wraz z załącznikami k.51-95)

W replice (k.101-112) powód odniósł się do zarzutów pozwanego w tym uzupełnił dokumenty o pełnomocnictwo dla wskazanych osób do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z SKD.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

strony (precyzyjnie poprzednik prawny pozwanego Deutsche Bank Polska) zawarły 19 czerwca 2018 roku umowę kredytu gotówkowego nr CFK/1812455, w ramach której bank udzielił jej kredytu na cele konsumpcyjne, spłatę innego kredytu, oraz sfinansowanie kosztów, na okres 120 miesięcy, kwota kredytu wyniosła 124 750,34 zł, przy czym całkowita kwota kredytu to 115 200 zł, w tym na cele konsumpcyjne 100 000 zł. Dalej wskazano, że opłata przygotowawcza wynosi 1 400 zł, prowizja 8 150,34 zł, oprocentowanie 6,99 % i jest zmienne, całkowita kwota kredytu to 58 732,04 zł, RRSO 9,38%, całkowita kwota do zapłaty 173 932,04 zł, każda z rat wynosiła 1 449,44 zł (§ 8 umowy). Z zaświadczenia [REDAKTOWANE] o spłatach wynika, że kwota 15 200 zł, to była składka ubezpieczeniowa, powód spłacił tytułem odsetek kapitałowych 57 287 zł tytułem kosztów, w okresie 88 miesięcy (siedmiu lat i czterech miesięcy), czyli 88/120 okresu trwania umowy 73,(3)%. Suma prowizji to 9 550,34 zł, a 73,3 % z tego, to 7 003,66 zł (k.22-24). Powód wskazał 7 006,72 zł, czyli 3,06 zł za dużo.

Zgodnie z treścią wniosku o udzielenie kredytu, Bank skredytował koszty udzielenia kredytu. Koszty z tytułu prowizji dotyczyły momentu zawarcia

Umowy, a koszty z tytułu składki ubezpieczeniowej oraz odsetki dotyczyły całego okresu kredytowania Rzeczywista Roczna Stopa Oprocentowania (RRSO) na dzień zawarcia Umowy wynosiła 9,38 %. Powód otrzymał formularz informacyjny, dotyczący założeń i szczegółowych informacji określonych Ustawą, druk oświadczenia o odstąpieniu od kredytu oraz tabelę opłat i prowizji (k.76-80, umowa ubezpieczenia k.83-85)

Zgodnie z regulaminu dołączonego przez pozwany bank oraz tabeli przewidziano opłaty za udzielenie kredytu i opłatę przygotowawczą, które powód poniósł w dacie zawarcia umowy. Odrębnie inne, które powód mógłby ponieść w trakcie trwania umowy, a nawet po jej zakończeniu: za wystawienie opinii o kredycie, o współpracy z bankiem, za wystawienie szeregu zaświadczeń, za historię spłat, za aneks do umowy oraz za inne zaświadczenia [REDACTED]. Zgodnie z regulaminem (§ 6), zmiany tabeli oraz regulaminu mogą być dokonane w trybie art. 384(1) KC. Zmiany tabeli opłat i prowizji zostały wprost powiązane z wysokością zmian konkretnych wskaźników, a wprowadzenie nowych opłat ograniczone wyłącznie do klientów, którzy w tym zakresie dokonają zawarcia nowych umów, lub aneksów do umów (§ 6 ust. 3 i 4) (k.80-82)

Pismem z dnia 15 grudnia 2025 roku powód skorzystał z sankcji kredytu darmowego i przesłał stosowne oświadczenie wraz z wezwaniem banku do zapłaty w terminie 3 dni. Wezwanie doręczono w dniu 19 grudnia 2025 roku (k.18-19, k.25).

Rata wynosiła nieco ponad 1 449 zł.

W sytuacji kiedy oprocentowano by wyłącznie kwotę udostępnioną kredytobiorcy (100 000 zł), to rata wyniosłaby tylko 1 160 zł, po doliczeniu ubezpieczenia (115 200 zł) rata wyniosłaby tylko 1 337 zł. (wydruki własne)

Z powyższego zestawienia wynika potwierdzenie faktu niespornego, że oprocentowany wszystkie udostępnione i potrącone kwoty.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności między stronami bezsporne oraz o wyżej powołane dokumenty i kopie dokumentów, które uznał w całości za wiarygodne. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia [REDAKTOWANE], a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Stwierdzić należy, że żadna ze stron, co do zasady, nie poddawała w wątpliwość ich wiarygodności i mocy dowodowej, a również i Sąd nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie z urzędu.

Pozwany zresztą pośrednio przyznał, że oprocentował całą kwotę i bronił zasadności merytorycznej takiej czynności wskazując wprost na określone orzeczenia sądów i trybunałów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

powództwo należało uwzględnić niemalże w całości. Zgodnie z proporcjonalnym wyliczeniem okresu trwania pełnych miesięcy umowy prowizja za ten okres wyniosła o nieco ponad 3 złote mniej, niż określił powód. Nadto termin 3 dni na wezwanie był niewystarczający, aby pozwany dokonał weryfikacji zasadności zarzutów oraz dokonał zapłaty należności. W systemie korporacyjnym należy przyjąć, że taka analiza powinna zająć nie więcej niż tydzień roboczy. W konsekwencji termin tygodnia upłynął w dniu 26 grudnia 2025 roku, który był dniem wolnym od pracy, następnie sobota i niedziela, w konsekwencji termin upłynął z dniem 29 grudnia 2025 roku, a odsetki należne są od dnia 30 grudnia 2025 roku.

Powód dochodził w tej sprawie dochodził zapłaconych kosztów związanych z udzieleniem i spłatą pożyczki szczegółowo określonych i wyliczonych w pozwie. Pozwany nie kwestionował tych wyliczeń pod względem matematycznym, jednakże sąd dokonał ich weryfikacji co do kwoty nieco ponad 3 zł. Powód dochodził proporcjonalnie wyliczonych prowizji,

kosztów ubezpieczenia oraz odsetek pobranych rzeczywiście przez bank zgodnie z zaświadczeniem.

Powód wskazał, że swoje roszczenie opiera na art. 45 ust. 1-5 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t. jedn.: Dz.U. z 2023 r., poz. 1028 ze zm., dalej w skrócie „u.k.k.”). Powyższe stanowi jednak pewne uproszczenie. Skoro kredyt został już spłacony, to „główną” podstawą prawną powództwa są przepisy o świadczeniu nienależnym (art. 410 k.c.), ponieważ w razie uznania skuteczności skorzystania z sankcji kredytu darmowego odpada podstawa świadczenia w rozumieniu art. 410 § 2 k.c. Tym niemniej dla oceny zasadności powództwa kluczowe znaczenie ma właśnie ocena, czy konsumentowi zawierającemu umowę kredytu konsumenckiego przysługiwało prawa do złożenia przedmiotowego oświadczenia. Z uwagi na postawienie przez stronę powodową zarzutu naruszenia kilku przepisów ustawy o kredycie konsumenckim, skutkujących powstaniem prawa do złożenia wskazanego oświadczenia ■■■■■, należy oddzielnie omówić każdy z nich.

Na przedpolu podjętych rozważań zacytować trzeba art. 45 u.k.k., zgodnie z którym w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie (ust. 1). Uprawnienie to wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy (ust. 5). W niniejszej sprawie pozwany wskazał, że powód uchybił powyższemu terminowi. Ze wskazanym nie można się jednak zgodzić. Sąd przychylił się bowiem do poglądu zdecydowanego dominującego, zgodnie z którym „wykonanie umowy” stanowi realizację wszystkich świadczeń przez obie strony umowy, a nie jedynie wypłatę środków (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 lipca 2019 r., sygn. akt V ACa 118/18, LEX nr 2706625). Podkreślić należy, że aby umowa została wykonana obie jej strony

muszą spełnić swoje świadczenia. Ponadto naruszenie przepisów, skutkujące powstaniem uprawnienie do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, może nastąpić [REDAKT] po upływie roku od dnia wypłaty środków konsumentowi. Liczenie przedmiotowego terminu od dnia wypłaty środków [REDAKT] stałoby [REDAKT] zatem w sprzeczności z funkcją sankcji kredytu darmowego, pozbawiając przedwcześnie konsumenta ochrony w czasie trwania stosunku prawnego (zob. T. Czech, *Kredyt konsumencki. Komentarz*, wyd. III, LEX, *Komentarz do art. 45, tezy 67-74*)

Obecnie kwestia ta wydaje się już jednoznaczna i utrwalona w orzecznictwie. Tego typu wykładnia ma pierwszeństwo, jako wykładnia oparta na historycznym brzmieniu ustawy.

Zgodnie z obecnie uchylonym Art. 46 [Naruszenia kredytodawcy]

1. W przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 35, konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy za okres 4 lat poprzedzających dzień złożenia tego oświadczenia i w sposób ustalony w umowie.
2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, konsument ponosi koszty ustanowienia zabezpieczenia kredytu przewidziane w umowie.
3. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy.

Mając na uwadze treść tego przepisu, nie sposób przyjąć, aby racjonalny ustawodawca, doprowadził do sytuacji, że w przypadku takiej umowy kredytu, roszczenie wygasa [REDAKT] po wykonaniu – spłacie całej umowy, a w przypadku innych pożyczek już w trakcie jej trwania.

Sąd nie podziela również argumentacji pozwanego dotyczącej wadliwości złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego w piśmie procesowym skierowanym przez pełnomocników do powoda. Powód wprost złożył pełnomocnictwo do tej czynności (k.127). Podkreślić należy, że żadne

przepisy nie nakazują złożenia takiego oświadczenia [REDAKTOWANE]. Nadto sam bank wprost zareagował na takie pismo i udzielił odpowiedzi. W konsekwencji zarzuty podniesione w tym zakresie dopiero w procesie należy ocenić za wyłącznie nieudolną próbę sprowadzenia postępowania do kwestii formalnych i drugorzędnych.

Mając na uwadze powyższe, skoro powód złożył oświadczenie w trakcie trwania umowy, to oświadczenie złożono w terminie.

Naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 7 dotyczących nieprawidłowości w określeniu RRSO – nieprawidłowa wartość oraz brak wskazania wszystkich założeń do obliczenia tego parametru, a dodatkowo narusza to także pkt 10 w zakresie w jakim pobierano odsetek od skredytowanej prowizji.

Powód nadto wskazał, że Sąd ma również dokonać weryfikacji innych potencjalnych naruszeń, które dostrzega w sprawie z powołaniem się na orzeczenie TSUE.

Jako pierwszy sformułowany został zarzut naruszenia art. 30 ust. 1 pkt. 7 u.k.k. Zgodnie z tym przepisem umowa o kredyt konsumencki powinna określać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania to całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym (art. 5 pkt. 12 u.k.k.), natomiast całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta [REDAKTOWANE] całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu (art. 5 pkt. 8 u.k.k.).

Wyliczenie RRSO, czy też prawidłowo zysku, jaki powód mógłby uzyskać lokując kapitał w instrumenty płatnicze, oparte jest na szeregu założeń, które wynikają wprost z informacji dołączonych przez organy europejskie do samego projektu dyrektywy. Założenia te są na tyle skomplikowane i niejednoznaczne, że Sąd bez opinii biegłego i bez wykonywania szeregu

czynności matematycznych, precyzowaniu założeń, nie jest w stanie zweryfikować wyliczenia RRSO. Oczywiście należy mieć na uwadze, że to pozwany powinien wykazać zasadność tego wyliczenia. Powód jednakże kwestionuje to wyliczenie bez wskazania weryfikowalnych kryteriów. W konsekwencji nie doszło do obalenia domniemania, co do rzetelności tego wyliczenia, skoro zastosowano oficjalne dokumenty i założenia wynikające z ustawy i dyrektywy. (por. https://commission.europa.eu/publications/mortgage-directive-calculation-annual-percent-age-rate-charge-aprc_en).

Powyższe jednakże ma marginalne znaczenie bowiem TSUe (por. Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 lutego 2025 r. C-472/23) wskazał wprost, że wyliczenie RRSO [REDAKTOWANE] się do sytuacji zaistniałej w dacie zawarcia umowy kredytowej, i następcze wyeliminowanie składnika tych wyliczeń, nie może świadczyć o naruszeniu przepisów dyrektywy w tym zakresie.

Artykuł 10 ust. 2 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że: okoliczność, iż w umowie o kredyt wskazano rzeczywistą roczną stopę oprocentowania, która okazuje się zawyżona ze względu na to, że niektóre warunki tej umowy zostały następnie uznane za nieuczciwe w rozumieniu art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, a tym samym za niewiążące dla konsumenta, nie stanowi sama w sobie naruszenia obowiązku informacyjnego ustanowionego w tym przepisie dyrektywy 2008/48.

Niezależnie od powyższej interpretacji, nawet gdyby doszło do wyeliminowania tej pozycji, i mając na uwadze metodykę obliczania RRSO, to w przypadku „prawidłowego” wyliczenia, RRSO [REDAKTOWANE] niższe. Innymi słowy korzystniejsze dla dbającego o swoje interesy, rozważnego konsumenta.

Podkreślić należy, że sankcja kredytu darmowego powinna odnosić się właśnie do elementów umowy mających istotne znaczenie dla konsumenta (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9 listopada 2016 r., sygn. akt C-42/15, LEX nr 2146784). Z powyższym zestawień można również pogląd, zgodnie z którym sankcją kredytu darmowego powinny być objęte takie sytuacje, w których pojawia się element nieuczciwego (nierzetelnego) postępowania wobec konsumenta, natomiast w innych sytuacjach np. w przypadkach, w których nastąpiło tylko pozorne, ściśle formalne naruszenie przepisów ustawy, a także w razie pomyłek „technicznych”. Artykuł 23 dyrektywy 2008/48 w związku z jej motywem 47 należy interpretować w ten sposób, że: nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje – w przypadku naruszenia obowiązku informacyjnego nałożonego na kredytodawcę zgodnie z art. 10 ust. 2 tej dyrektywy – jednolitą sankcję polegającą na pozbawieniu kredytodawcy prawa do odsetek i opłat, niezależnie od indywidualnego stopnia wagi takiego naruszenia, o ile naruszenie to może podważyć możliwość oceny przez konsumenta [REDAKTOWANE] zobowiązania (por. Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 lutego 2025 r. C-472/23).

Treść umowy dowodzi jednoznacznie, że istotne warunki umowy, przy tym jej wypłacony kapitał i skredytowane koszty kredytu zostały w sposób jasny i przejrzysty opisane w umowie. Nie ulega przy tym wątpliwości, że pozwany nie wydatkował innych kwot na prowizję, aniżeli pochodzących od kredytodawcy. W takim przypadku jeżeli kredytobiorca [REDAKTOWANE] do zapłaty prowizji nie ze środków własnych lecz ze środków udostępnionych przez kredytodawcę, to środki przekazane na ten cel kredytobiorcy [REDAKTOWANE] zadłużenie i winny być spłacane zgodnie z harmonogramem i obciążeniem odsetkowym uzgodnionym w zawartej umowie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2023 r., sygn. akt: I CSK 4175/22). Sąd nie podziela stanowiska powoda, iż wliczenie kwoty prowizji do salda kredytu w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowego określenia RRSO. W ocenie

Sądu przy kredycie konsumenckim kredytodawca może naliczać odsetki od kredytowanych kosztów kredytu, której udziela dlatego zarzut pełnomocnika pozwanego w tym zakresie okazał się niezasadny.

Podsumowując kolejne zarzuty są bezzasadne.

Pozwany bank również prawidłowo odwołał się do przepisów ustawy związanych ze zwrotem kosztów w sytuacji wcześniejszej zmiany kredytu. Powtarzanie, czy też przeredagowanie przepisów ustawy, w istocie może wprowadzać w błąd konsumenta.

Powód przywołał kwestię zmiany opłat (pkt 10 ustawy) w nawiązaniu do orzeczenia TSUE wskazując, że szeroko opisane wskaźniki referencyjne są tak opisane, że konsument nie jest w stanie ich zweryfikować.

Omówienie tego zarzutu wymaga uzupełnienia ustaleń faktycznych, także na potencjalnie jakie opłaty miałyby zastosowanie w sprawie tej umowy. Zgodnie bowiem z tabelami bankowymi, bank stosuje szereg opłat, ujętych zwykle w jednym dokumencie, a tylko część opłat ma taki charakter, że można je zastosować do umowy pożyczki. Należy także wskazać, że kredytobiorca [REDAKTOWANE] dokonać wypowiedzenia umowy po dokonaniu zmiany tychże opłat. Innymi słowy niezadowolony konsument, miał każdorazowo uprawnienie do wypowiedzenia umowy, jeśli zmiana opłat byłaby dla niego niekorzystna.

Zgodnie z regulaminu dołączonego przez pozwany bank oraz tabeli przewidziano opłaty za udzielenie kredytu i opłatę przygotowawczą, które powód poniósł w dacie zawarcia umowy. Odrębnie inne, które powód mógłby ponieść w trakcie trwania umowy, a nawet po jej zakończeniu: za wystawienie opinii o kredycie, o współpracy z bankiem, za wystawienie szeregu zaświadczeń, za historię spłat, za aneks do umowy oraz za inne zaświadczenia [REDAKTOWANE]. Zgodnie z regulaminem (§ 6), zmiany tabeli oraz regulaminu mogą być dokonane w trybie art. 384(1) KC. Zmiany tabeli opłat i prowizji zostały wprost powiązane z wysokością zmian konkretnych

wskaźników, a wprowadzenie nowych opłat ograniczone wyłącznie do klientów, którzy w tym zakresie dokonają zawarcia nowych umów, lub aneksów do umów (§ 6 ust. 3 i 4) (k.80-82)

Mając na uwadze te poczynione powyżej aspekty, lecz nie te podnoszone przez pełnomocnika pozwanego w toku rozprawy, co do braku wprowadzenia zmian, czy też, co do tego, że nie wpłynęły one na zobowiązanie konsumenta z tej sprawy, należało ocenić pod kątem interpretacji wynikającej z orzecznictwa TSUE.

Przywołane przez powoda, jak też i TSUE w wyroku C- 472/23 dotyczy rzeczywiście sformułowania opłat, lecz opłaty te mają różnorodny charakter.

W sprawach połączonych (C-38/21 1 , C-47/21, i C-232/21 3 , BMW Bank i in) w istocie orzeczenie dotyczyło kosztów związanych z wykupem pojazdu w umowie leasingu, określenia zmian procentowych, opłat za czynności reklamacyjne, a nie zmiany wysokości opłat związanych ze sporządzeniem aneksu do umowy, czy też za wysłanie upomnienia.

Artykuły od 3 do 5 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że w ramach oceny nieuczciwego charakteru, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej dyrektywy, warunków umowy kredytu konsumenckiego, sąd krajowy musi uwzględnić ogół okoliczności towarzyszących zawarciu tej umowy. W tym względzie do sądu należy ustalenie czy w rozpatrywanej sprawie konsumentowi podano wszystkie informacje, które mogą mieć wpływ na zakres jego obowiązków pozwalające mu ocenić między innymi **całkowity koszt kredytu**. W ramach tej oceny decydującą rolę ma po pierwsze to czy warunki umowne zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem w sposób taki iż umożliwiają przeciętnemu konsumentowi, czyli konsumentowi właściwie poinformowanemu oraz dostatecznie uważnemu i rozsądnemu, na ocenę tego kosztu i po drugie okoliczność związana z brakiem podania w umowie kredytu konsumenckiego informacji uważanych, w świetle charakteru towarów i usług będących jego przedmiotem, za istotne, a w szczególności informacji określonych w art. 4

dyrektywy 87/102 w brzmieniu zmienionym (zob. wyrok z dnia 9 lipca 2015 r., Bucura, C-348/14, EU:C:2015:447, pkt 60).

Kwestię tę analizował wprost TSUE w cytowanym orzeczeniu z lutego 2025 roku dochodząc do konstatacji, że art. 23 dyrektywy 2008/48 w związku z jej motywem 47 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje – w przypadku naruszenia obowiązku informacyjnego nałożonego na kredytodawcę zgodnie z art. 10 ust. 2 tej dyrektywy – jednolitą sankcję polegającą na pozbawieniu kredytodawcy prawa do odsetek i opłat, niezależnie od indywidualnego stopnia wagi takiego naruszenia, o ile naruszenie to może podważyć możliwość oceny przez konsumenta [REDAKTURA] zobowiązania.

Przy czym istotne jest to, że Trybunał w toku całego wyводу wskazywał nie na jakiegokolwiek koszty, lecz pojęcie opłat związanych z wykonaniem konkretnej umowy o kredyt.

Artykuł 10 ust. 2 lit. k) dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, że: fakt, iż umowa o kredyt wymienia pewną liczbę okoliczności uzasadniających zwiększenie opłat związanych z wykonaniem umowy, przy czym właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny konsument nie jest w stanie zweryfikować ich wystąpienia ani ich wpływu na te opłaty, stanowi naruszenie obowiązku informacyjnego ustanowionego w tym przepisie, o ile wskazanie to może podważyć możliwość dokonania przez tego konsumenta [REDAKTURA] zobowiązania.

W konsekwencji cytowanej tezy z orzeczenia należy poddać ocenie, czy wzorcowy konsument, był w stanie zweryfikować:

- po pierwsze zaistnienie podstawy do wprowadzenia lub zmiany opłaty;
- po drugie wpływu na wysokość zmiany opłaty.

Analizując zaistnienie podstaw pozwany w umowie wskazał (§ 6 ust. 3) – zmianę wskaźników, niektóre z nich - jak inflacja, mają charakter obiektywny i

weryfikowalny, lecz inne, jak zwiększenie kosztów, bez szczegółowej analizy sytuacji finansowej banku, są niemożliwe do zweryfikowania.

Istotne jednakże w tym konkretnym regulaminie powiązано zmianę wysokości ze zmianą wysokości konkretnego wskaźnika. Innymi słowy opłata może wzrosnąć o punkt procentowy, jeśli inflacja o tyle wzrośnie. Podobnie zaistnienie innych zmian. Tak skonstruowane zapisy umowne nie naruszają w żaden sposób interesów konsumenta i są możliwe do zweryfikowania. W tym co najmniej co do zakresu zmian i ich kierunku.

Nadto wprowadzenie nowych opłat było dopuszczalne tylko co do tych konsumentów, którzy zawarli aneks zmieniający. Innymi słowy musieli zawrzeć nową umowę, lub dokonać zmiany umowy, aby nowe opłaty weszły w życie.

Zarzut sformułowany w pierwszej kolejności w pozwie, co do metodologii pojęć nie był uzasadniony. Racjonalnie działający konsument, nie miał trudności z odczytaniem pojęć i wartości, które pokrywają się matematycznie z kwotą wypłaconego kredytu, czy też z kwota wypłacona powiększoną o skredytowane koszty.

Prezentowany w uzasadnieniu model wykładni uwzględnia również fakt, że wszelkie sankcje mające na celu ochronę konsumenta [REDAKTOWANE] każdorazowo pozostawać proporcjonalne (art. 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG, Dz.U.U.E.L.2008.133.66). Odnośnie do zasady proporcjonalności podkreślić należy również, że sprzeczne z nią byłoby stosowanie sankcji kredytu darmowego w razie naruszenia obowiązków informacyjnych, które ze względu na ich charakter nie mogą mieć wpływu na zdolność konsumenta do oceny ciążącego na nim zobowiązania (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9 listopada 2016 r., sygn. akt C-42/15, LEX nr 2146784).

W dalszej kolejności Sąd odniesie się do zarzutów ponoszonych przez stronę pozwaną, naruszenia art. 30 ust.1 pkt 4 u.k.k., art. 30 ust. 6-7 u.k.k. oraz art. 36 ust. 2 u.k.k.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem TSUE, które sąd w tym składzie w całości podziela, i na podstawie którego wielokrotnie czynił rozważania, które zdarzało się, że sąd przełożony pejoratywnie określał, jako dywagacje:

1. należy rozważyć kwestie opłat i sposobu ich zmiany Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 lutego 2025 r. C-472/23 -dotyczący opłat; (kwestię te omówiono powyżej)

2. obowiązku informacyjnego co do stopy procentowej i wypłaconej kwoty – Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 23 kwietnia 2026 r. C-744/24;

3. zasadności rozważenia badania z urzędu naruszeń Dyrektywy wyrok z dnia 11 marca 2020 r., Lintner, C-511/17.

Sąd Najwyższy w Wyroku z dnia 8 lipca 2026 r. w sprawie II CSKP 89/26, zadał sobie trud, aby dokonać wnikliwej analizy treści orzecznictwa TSUE i sprzecznie z dotychczasową linią orzecniczą niektórych Sądów Przełożonych, uznał że:

- W tym kontekście należy zwrócić uwagę na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 23 kwietnia 2026 r. (C-744/24, Bank PKO S.A., ECLI:EU:C:2026:337), w którym wskazano, że ani całkowita kwota kredytu w rozumieniu art. 3 lit. l) i art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48, ani wypłacona kwota kredytu w rozumieniu art. 3) lit. j) tej dyrektywy nie obejmuje żadnych kwot, których przeznaczeniem jest wywiązanie się ze zobowiązań podjętych w ramach odnośnej umowy kredytu, takich jak koszty administracyjne, odsetki, prowizje czy wszelkie inne typy kosztów, które musi ponieść konsument. Artykuł 3 lit. g) i j) w zw. z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie włączeniu do umów o kredyt konsumencki warunków przewidujących

stosowanie stopy oprocentowania nie tylko do całkowitej kwoty kredytu, lecz również do kwot przeznaczonych na pokrycie kosztów związanych z tym kredytem i wchodzących w związku z tym w skład całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta (pkt 57, 65). Jest to konsekwencją m.in. tego, że dyrektywa 2008/48 została przyjęta w podwójnym celu związanym z zapewnieniem wszystkim konsumentom w Unii wysokiego i równoważnego poziomu ochrony ich interesów oraz z ułatwieniem powstawania dobrze funkcjonującego wewnętrznego rynku kredytów konsumenckich. Zmierza ona w szczególności do zagwarantowania, by przed zawarciem umowy konsument otrzymał odpowiednie informacje, dotyczące w szczególności RRSO w całej Unii, tak aby miał on możliwość porównania praktykowanych stóp oprocentowania. Takie poinformowanie konsumenta o całkowitym koszcie kredytu w postaci stopy oprocentowania obliczanej za pomocą swoistej formuły matematycznej jest niezmiernie istotne, gdyż informacja ta przyczynia się do przejrzystości rynku, umożliwiając konsumentowi porównanie ofert kredytowych, a ponadto umożliwia konsumentowi dokonanie oceny zakresu podejmowanego zobowiązania. Taka przejrzystość rynku byłaby zagrożona, gdyby można było dokonać rozróżnienia między kilkoma stopami oprocentowania, a w szczególności między stopą oprocentowania kredytu, która ma zastosowanie do wypłaconej kwoty kredytu, a innymi stopami oprocentowania stosowanymi w państwach członkowskich do kwot kredytowanych, które nie wchodzą w zakres tej definicji wypłaconej kwoty kredytu (pkt 62-64). Jednocześnie Trybunał podkreślił (co jest istotne w kontekście stanowiska banku, że kwota prowizji została przekazana na rachunek kredytobiorcy, a dopiero wówczas pobrana przez kredytodawcę), iż przewidziana w art. 3 lit. g) dyrektywy 2008/48 kwalifikacja - jako całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta” - kwoty, która powinna obciążać kredytobiorcę zgodnie z umową o kredyt, nie zależy od tego, czy kwota ta została wpłacona na rachunek bankowy kredytobiorcy, czy też nie. W

rzeczywistości okoliczność, że pożyczone kwoty są najpierw wpłacane na rachunek bankowy kredytobiorcy, zanim zostaną wykorzystane do opłacenia zakupu towarów lub usług lub do pokrycia pewnych kosztów, lub że kredytodawca dokonuje ich bezpośrednio na rzecz [REDAKTOWANE], ma bowiem charakter przypadkowy i jako taka nie może mieć wpływu na ich kwalifikację jako kosztów kredytu (pkt 42-43). Reasumując, składniki kosztów kredytu nie mogą być naliczane od siebie, np. odsetki od prowizji, a zatem praktyka naliczania odsetek od całkowitego kosztu kredytu (lub jego poszczególnych elementów) jest niezgodna z ustawą i z dyrektywą 2008/48, gdyż wówczas w istocie dochodzi do sytuacji opisanej powyżej, a mianowicie odsetki są naliczane także od prowizji jako składowej całkowitego kosztu kredytu;

Sąd Rejonowy w całości podziela rozważania Sądu Najwyższego, tym bardziej, że są on w pełni zgodnie z orzecnictwem TSUE. Oczywiście orzecznictwo to bywa trudne do odczytania jego sensu, lecz każdy wnikliwy prawnik, nie powinien mieć większej trudności, co Sąd Najwyższy w tym orzeczeniu wprost wyartykułował.

W konsekwencji zarzut strony pozwanej oparty na art. 30 ust. 1 pkt 4 u.k.k., a dotyczące tego, że pozwanej wypłacono tylko część kwoty, a prowizji nie wypłacono i pomimo tego prowizję oprocentowano, okazał się uzasadniony. Powód mógł naliczać odsetki, w tym i wyższe, lecz skoro podał taką stopę, to taka stopa nie wypełniała obowiązku informacyjnego. W zakresie obowiązku informacyjnego należało podać wyłącznie oprocentowanie wypłaconego i otrzymanego kapitału, a nie prowizji, którą powód zatrzymał dla siebie.

Błąd ten ma niebagatelne znaczenie. W sytuacji kiedy oprocentowanie wynosiłoby 6,99 %, to w zakresie wysokości raty zamiast 1449 zł, wysokość jednej ze 120 rat, wynosiłaby 1 161 zł. Natomiast oprocentowane faktyczne wyliczone zgodnie z właściwą metodologią (nie mylić z RRSO!!!) – wyłącznie wypłaconego kapitału wynosiło zamiast **6,99%, w rzeczywistości 12,26%**.

Innymi słowy niemalże dwukrotnie wyższe, niż to, które wskazał powód.

W takiej sytuacji należy zastosować sankcję kredytu darmowego określoną w art. 45 ustawy. Roszczenie to w żaden sposób nie narusza zasad współżycia społecznego. Pozwany nawet nie wskazał, potencjalnie jakie zasady byłyby naruszone.

W związku z tym, że uznano dłuższy termin na wykonanie zobowiązania oraz mając na uwadze dni wolne od pracy odsetki należne są od 30 grudnia 2025 roku.

Na powyższe koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika (w wysokości 5 400 zł (§ 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radcy prawnego, t. jedn.: Dz.U. z 2023 r., poz. 1964 ze zm.) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 1000 zł. Suma to **6 417 zł**.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w wyroku.